

Udenrigsministeren (*Ahlefeldt-Laurvig*): Maa jeg først bringe en Tak til Finansudvalget for den Velvillie, hvormed Udenrigsministeriets Budget er blevet behandlet. Særlig vel naar man er ung Minister, sætter man Pris paa ikke at have Genvordigheder paa det Punkt. Det foreliggende Budget adskiller sig væsentligt i to Henseender fra de tidligere. Der har fundet en temmelig stærk Ompostering Sted, hvorved antagelig større Klarhed og Overskuelighed er vundet. Udgiften er ikke saa lidt højere end de foregaaende Aar. Det sidste skyldes næsten udelukkende de forrige Aar vedtagne Love om Udenrigsministeriet, Diplomati- og Konsulatvæsenet. Hvis disse Love allerede helt og holdent kunde være førte ud i Livet, vilde endda Udgiften være bleven 60,000 Kr. højere, men da det var at forudse, at man ikke straks kunde faa alle de mange nye Pladser besatte, have vi foreløbig kunnet sætte Beløbet saa meget lavere. Det, det gælder om ved disse nye Embeder, er selvfølgelig at faa de bedst mulige Kræfter, og naar de yngre Embedsmænd blive tilstrækkelig udviklede og indøvede, er der ikke Tvivl om, at det hele efterhaanden vil komme i god Orden. Der har i øvrig fundet et meget stort Antal Nybesættelser Sted, baade i Ministeriet, i Diplomatiet og ved Konsulaterne. Nogen Indskrænkning er der ogsaa sket som Følge af Loven, idet Gesandtskabet i Wien og Rom er slaaet sammen og et Par Generalkonsulater ere nedlagte, ligesom ogsaa Direktørstillingen i Udenrigsministeriet er nedlagt. Det sidste maa jeg tilstaa, jeg meget beklager, jeg var en stærk Modstander af det, da jeg sad i Kommissionen, og er nu, efter at være bleven Udenrigsminister, endnu mere klar over de Mangler, som derved ville komme til at vise sig i Fremtiden.

De nye Love have selvfølgelig givet Udenrigsministeriet overordentlig meget at bestille, og hvis Sagerne skulle tage til i samme Omfang, som Tilfældet har været i det sidste Aar, er det at forudse, at Kommissionen har været for beskeden i sine Forlangender. Men imidlertid bliver det nok bedre, naar de unge Kræfter faa mere Rutine, og de forskellige Hjælpesilder, som findes i den private Forretningsgang, ogsaa finde Indpas i Ministeriet.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de forskellige Ændringsforslag, da Klokkeren er saa mange, jeg skal kun tilklæde mig at sige et Par Ord om det Beløb paa 15,000 Kr., som er foreslaet til

Fremme af dansk Kultur blandt Landsmænd i oversøiske Lande. I Modsætning til, hvad der finder Sted i mange fremmede Lande, er det Udenrigsministeriets Ønske, at der for Anvendelsen af denne Sum aflægges fuldstændigt Regnskab, fordi jeg tror, det af forskellige Grunde vil være meget praktisk. Beløbet er tænkt at skulle anvendes til det, man i Almindelighed forstaaer ved „Brobygning“, d. v. s. til at hjælpe Foredragsholdere, der skulle ud til oversøiske Lande, eller til Uddeling af danske Bøger og til Støtte af Skoler o.s.v. Ministeriet er klart over, at det ikke bliver noget behageligt Arbejde at uddele dette Beløb. Det er temmelig lille, og der vil blive stillet temmelig mange Anmodninger, saa at der formodentlig vil blive flere misfornøjede end tilfredse. Men vi skulle gøre vort bedste.

Den ærede Ordfører omtalte et Beløb, som der var Tale om skulde ydes til Fredspaladset i Haag. Jeg har bragt Sagen paa Bane i Finansudvalget, da jeg nødvendig vilde risikere at vove mig længere ud i Forhandlingerne angaaende denne Sag, naar jeg ikke var sikker paa at kunne faa de nødvendige Penge. Det, der var anmodet om, var, at vi ligesom Norge og Sverige skulde yde et Bidrag i Form af Granit, og man ønskede i og for sig ikke nogen anden Ting, fordi man fandt, at noget andet ikke saa let kunde falde ind i den Ramme, Bygningen nu en Gang havde angivet. Derfor er det saa sin Sag ikke at give det, man anmodes om, og at give noget, man ikke anmodes om. Imidlertid skal jeg søge at faa en Løsning paa bedste Maade af Sagen, saa at den Gave, vi ville give i Lighed med de andre Lande, kan faa saa vidt muligt en national Karakter. Jeg har i den Anledning allerede konfereret med nogle Arkitekter, som ere særlig inde i dette Spørgsmaal.

Fraenkel: Jeg vilde gerne sige et Par Ord i Anledning af Bevillingen paa 15,000 Kr. til Udvikling af dansk Kultur blandt Landsmænd i oversøiske Lande, en Bevilling, jeg naturligvis er meget glad for, da det vistnok er mig, der i sin Tid har givet Stødet til den. Jeg tror dog, det havde været heldigere, om denne Bevilling var bleven stillet til Raadighed for Kultusministeriet end for Udenrigsministeriet, fordi jeg tror, at i Kultusministeriet forstaaer man sig bedre paa Mennesker og menneskelige Forhold end i Udenrigsministeriet. Men jeg maa paa den anden Side sige, at jeg finder nogen Garanti